

INSUMMA

in summa (lat) - у свему, у кратко, једном речи

БРОЈ 13
2019

**140 ГОДИНА ОД РОЂЕЊА
МИЛУТИНА МИЛАНКОВИЋА**

ШКОЛСКА ГОДИНА 2018/2019.

ЦНЦ СТРУГ

У Техничку школу стигао је ЦНЦ струг, професионална, индустријска, продукциона машина са немачком управљачком јединицом *Siemens Sinumeric*. Тиме ће се битно побољшати квалитет наставе за ученике на смеру техничар за компјутерско управљање ЦНЦ, јер ће ученици моћи да се обучавају на правом индустријском стругу, да стичу неопходна знања из програмирања и да раде на најсавременијој машини.

ДАН ШКОЛЕ

Прославили смо велики јубилеј наше школе, 140 година постојања и рада.

ПОСТАВЉЕН РЕКОРД

У генерацији матураната школске 2018/2019. њих седамнаесторо завршило је своје средњошколско образовање са Вуковом дипломом: *Маријана Вацић, Лазар Велинов, Александар Панић, Мирјана Панић, Милица Рангелов, Павле Ђирић, Теодора Цветковић, Филип Мијић, Мартина Николић, Петар Панић, Матија Станковић, Матија Станојевић, Невена Стаменовић, Теодора Ђорђевић, Сандра Панчић, Миљана Станчић и Милован Крстић.*

НАЈБОЉИ НА РЕПУБЛИЧКИМ ТАКМИЧЕЊИМА

Милош Симић IV-1

I место на Републичком такмичењу саобраћајних школа у дисциплини техничар друмског саобраћаја и III место на Републичком такмичењу из историје

Мирослав Гогов II-5

III место на Републичком такмичењу из историје и III место на републичкој Књижевној олимпијади

Александар Живковић IV-4

III место на Републичком такмичењу из моделирања машинских елемената и подскопова – 3D

Анђела Радоњић IV-6

III место на Републичком такмичењу из програмирања КУ глодалнице – CAD/CAM програмски пакет

Страхиња Митић III-1

II место на републичкој Књижевној олимпијади

Лазар Лилић III-1

III место на републичкој Књижевној олимпијади

Богдан Филиповић IV-1

II место на Републичком такмичењу у стоном тенису

Мартина Николић IV-3

II место на ревијалном Републичком такмичењу из мехатронике

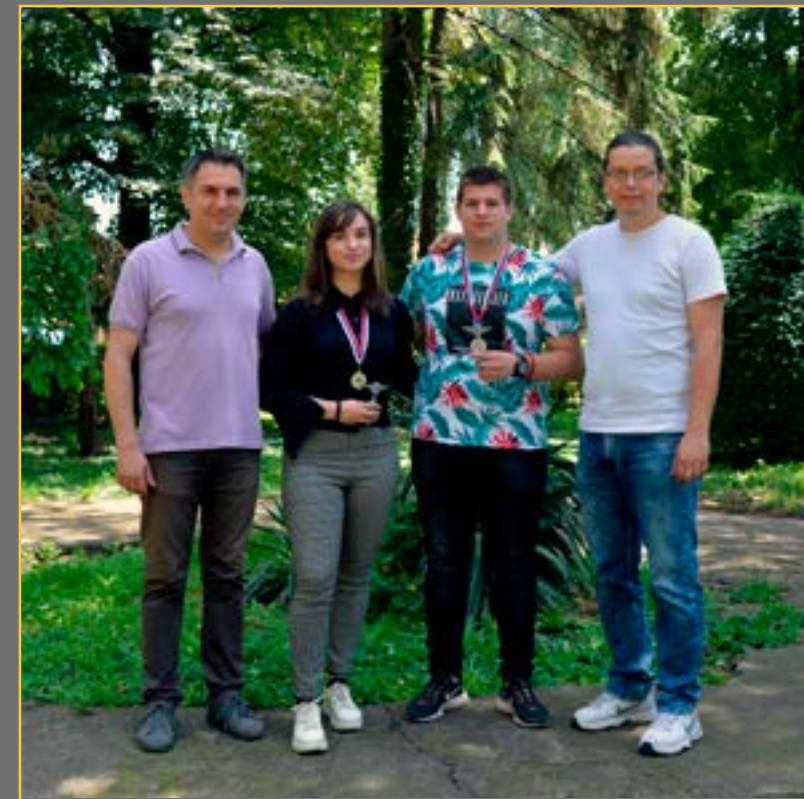
Вељко Живковић IV-3

II место на ревијалном Републичком такмичењу из мехатронике

ТАКМИЧАРИ СА МЕНТОРИМА

Страхиња, Лазар и Мирослав са менторима Маријом Ђорђевић и Нином Тошић

Мартина и Вељко са менторима Дејаном Алексовским и Небојшом Стојковићем

Александар са ментором Весном Вељковић

ТАКМИЧЕЊА - НАША ТРАДИЦИЈА ПОБЕЂИВАЊА

И ова школска година ће у аналима школе остати забележена као победничка. У школу су стигле нове појединачне и колективне дипломе и награде са највиших рангова такмичења у нашој земљи. Та врхунска постигнућа ученика и њихових ментора представили смо на претходним страницама листа. *Acienda nis restiam que cus es iusdanis dus aliquis eum sus, ni-maximagni que pobitatibus.*

Веома је дугачка листа ученика који су током ове школске 2018/2019. године учествовали на такмичењима. Већина њих је на путу до републичких такмичења морала да прође селекције на школским, општинским, окружним и обласним нивоима такмичења. Представимо све такмичаре који су бранили боје наше школе и који су победили у најважнијој категорији – борби за праве вредности, победили су јер су стрпљиво, марљиво и упорно радили. На овогодишњим такмичењима ученика електротехничких школа наши ученици такмичили су се из основа електротехнике 1 и 2, електронике, мултимедија, програмирања, програмирања микроконтролера и први пут из мехатронике.

На окружном нивоу своја такмичења из програмирања започели су Лазар Манчић I-1, Милутин Бачлија II-1 и Лазар Велинов IV-1. Сва тројица пласирала су се и учествовала на републичком такмичењу. Њихов ментор је Бобан Благојевић.

На Галаксија купу Лазар Велинов, Андрија Тошић и Павле Ћирић, ученици IV-1, представили су се радом Smart Gate. Њихов ментор је Бојан Ћирић. На истом такмичењу Сава Тошић и Матија Станковић, ученици IV-3, освојили су треће место за уређај који стабилизује терет на дизалицама. Њихов ментор је Дарко Бјелопавлић.

На републичком такмичењу из мултимедија нашу школу представљали су Дора Митић III-1, Андрија Тошић IV-1 и Никола Благојевић IV-1. Њихов ментор је Миодраг Мијалковић.

Са окружног нивоа такмичења кренули су и такмичари из основа електротехнике и електронике. Из основа електротехнике 1 такмичили су се Лазар Манчић I-1, Ђорђе Митић I-3 и Павле Митровић I-3. Лазар Манчић пласирао се на републичко такмичење и освојио четврто место. Александар Маринков, Дарко Велинов и Димитрије Најдановић, ученици II-1, такмичили су се из основа електротехнике 2. Њихов ментор је Бобан Славковић.

Андреа Пејчић, Јана Костић и Ђорђе Манић, ученици III-1, такмичили су се из електронике. Јана Костић и Ђорђе Манић пласирали су се

и учествовали на републичком такмичењу. Њихов ментор је Драган Антић.

На такмичењима машинских школа наши ученици такмичили су се из статике, моделирања машинских елемената и подскопова 3D, компјутерске графике 2D, програмирања KU глодалице CAD/CAM програмски пакет и у категорији бравар – оператер машинске обраде – стругар. На окружном такмичењу из програмирања KU глодалице CAD/CAM програмски пакет учествовао је Мирослав Младеновић IV-6.

Ђорђе Тодоровић II-4 учествовао је на регионалном такмичењу из компјутерске графике 2D. Његов ментор је Миљн Петровић. На републичко такмичење из компјутерске графике 2D пласирали су се Матија Нецић и Лазар Младеновић, ученици II-4, а њихов ментор је Весна Вељковић. Владов Стефан I-3 и Јован Ђорђевић II-3 такмичили су се из статике, Јован је изборио пласман на републичко такмичење, а њихов ментор је Станка Манчић. Цветковић Андрија III-4 је на регионалном такмичењу изборио пласман на републичко такмичење из моделирања машинских елемената и подскопова 3D. Његов ментор је Весна Вељковић.

Лазар Димов IV-4, Александар Тошић III-4 и Иван Ђурић I-4 учествовали су на републичком такмичењу у категорији бравар – оператер машинске обраде-стругар. Њихови ментори су Јасмина Јовановић и Борисав Голубовић.

Ученици саобраћајног смера и ове године учествовали су на републичком такмичењу. Филип Манчић и Младен Дичић, ученици IV-5, такмичили су се у категорији возач моторних возила В категорије, а Мартин Митић и Давид Ђорђевић, ученици III-6, у категорији возач моторних возила С категорије. Њихов ментор је Драгана Маринковић.

Сандра Панчић IV-5 такмичила се у категорији техничар друмског саобраћаја. Њен ментор је Владимир Николић.

У овој школској години проширила се листа општеобразовних предмета из којих су се такмичили ученици наше школе. Поред историје, енглеског језика, књижевности и социологије, такмичили су се и из математике, физике и српског језика и језичке културе.

Анђела Мадић III-5 учествовала је на регионалном такмичењу из социологије. Ментор је Александра Манић.

Са општинских такмичења кренули су такмичари из српског језика, енглеског језика, математике, физике и књижевности.

На општинском и окружном такмичењу из српског језика и језичке културе учествовали су ученици I-1: Вељко Ђорђевић, Маја Ранчић,

Алекса Нешић, Петар Николић и Сергеј Иванов. Ментор ученицима је Бранислава Петровић.

На општинском и окружном такмичењу из физике учествовали су Лазар Манчић I-1 и Дарко Ђорђевић I-3. Лазар Манчић учествовао је и на републичком такмичењу, освојио је четврто место. Ментор ученицима је Милорад Поп-Крстић. Лазар Манчић I-1 победио је на општинском такмичењу из математике. Ментор за математику је Славољуб Маноилов.

На окружном такмичењу из енглеског језика учествовали су Ивана Ђорђевић IV-6, Лазар Велинов IV-1 и Павле Ћирић IV-1. Лазар и Павле су једини из Пиротског округа који су се пласирали на републичко такмичење. Њихов ментор је Бојана Стојановић, а Иванин ментор је Ивана Ђорђевић.

Из књижевности ове школске године су се такмичили ученици другог и трећег разреда. На општинској, окружној и републичкој Књижевној олимпијади такмичиле су се Јелена Поповић и Милица Николић, ученице II-1. На Њихов ментор је Марија Ђорђевић.

На општинској и окружној Књижевној олимпијади такмичили су се Анђела Мадић III-5 и Ненад Павловић III-1, а и на републичкој такмичили су се Андреа Пејчић, Вељко Миланов и Ђорђе Манић, ученици III-1. Њихов ментор је Нинослава Тошић.

До републичких такмичења у спортским дисциплинама стигли су у овој школској години стонотенисери, стрелци и гимнастичари. У стонотенису такмичили су се Павле Митровић I-3 и Стефан Николић II-1. Ментор стонотенисерима је Александар Андоновић. Јована Ицић I-5 и Лазар Петровић IV-1 такмичили су се у гимнастици. Ментор гимнастичарима је Милан Ставел. Андрија Ђорђевић III-1 и Милан Ћирић III-1 такмичили су се у стрељаштву. Њихов ментор је Александар Андоновић.

Честитамо свим такмичарима и менторима, радују њихов ентузијазам и њихови резултати. Важно је да се наставља низ такмичарски успешних школских година.

Професор Бобан Славковић упутио је свим такмичарима поруку: "Велика захвалност и честитке нашим ученицима који су показали жељу, храброст да се такмиче и издвојили своје слободно време да би репрезентовали себе, школу и нас професоре".

Нина Тошић професор књижевности

Галаксија куп

Књижевна олимпијада

Лазар и Павле са ментором Бојаном Стојановић

Лазар Петровић

Лазар Манчић, четвртопласирани на Републичким такмичењима из физике и основа електроехнике, са менторима Милорадом Поп-Крстићем и Бобаном Славковићем

Регионално такмичење машинаца

На окружном такмичењу у области електротехнике

Тим за мултимедију: Лазар, Никола, Андрија и Дора

Очеви и синови, корени и искорењена лоза у „Коренима“ Добрице Ћосића

Полазна идеја романа Корени јесте укоренити се и трајати. Проблематика вуче корене у земљи Србији која вековима није постојала, док је туђе царство трајало. Требало је укоренити се сопственим и клицама туђих корена и трајати као да ни семчица туђег не постоји.

Хајдуци који уживају углед из прошлих времена и њихове слуге зачетници су нових лоза. Хајдук Василије, храбар и снажан, свој живот завршава као херој и за собом оставља своју славу, чиме обезбеђује своје трајање. Његов слуга и воденичар Лука Дошљак, ниже је биће непознатог порекла, али ипак добија прилику да остави свој траг. Лука са Василијевом женом Катом, која по сваку цену жели да добије потомке и укорени се, постаје зачетник нове лозе. Њихов син Аћим започиње своју причу. Иако Василија нема, његова сенка је толико мрачна и Ката ју је толико дубоко посадила у Аћимовој свести, да је он упорно жмурио пред истином, не желећи да призна своје праве корене.

Аћим није могао да прихвати да је син слуге и осећао се безвредним. Стално је покушавао да побегне од себе и истине, али она би га увек сачекала иза угла. На тај начин су га његови очеви, прави и прижељкивани, направили марионетом. Поигравали су се са његовим умом још од малена и будили у њему многа питања.

Аћимова слабост је његово порекло. Корени, који имају веома снажно значење у животу појединца, њега су мучили дупло теже. Не знајући ко је, али одлично знајући своје циљеве, Аћим одлучује да буде зачетник нове, своје лозе. На циљу је видео хајдука Василија, тежио је њему, а конце су све јаче вукли инат и амбиције. Постао је моћан и гласан и том буком успео је да стиша своје право име. Епитети дошљак и слуга, које му је отац оставио у наслеђе, дуго се нису чули у народу, све док његов син није почео да личи на своје претке. Дуго се чинило да је истина гурнута у запећак и да је тамо сигурна, а онда су Аћимови кошмари закуцали на врата.

Његов син Ђорђе био је задужен да гомила децу и дукате, али је судбина имала другачије планове за њега. Ђорђе није могао да има децу. Вукашин је требало да га заступа пред народом, али му је окренуо леђа и одбацио очева учења и уверења. Сува грана и издаја никако нису проналазиле пут до Аћимове главе. Његов радикалски дух и сан о новој, поштованој, угледној лози били су тако далеки. То разочарење претворило је Аћима у мржњу која се просула по свима. Очај, безнађе и комплекс ниже вредности нису му дозвољавали да воли себе, па ни своје синове није обликовао другачије. Можда би његови синови могли да буду срећни, али мржња која је шикљала из Аћима била је прејака.

Ђорђе је годинама криво себе зато што има брдо дуката, а ниједно дете. Таман кад се све чинило изгубљеним, на свет, међу Катиће, долази Адам. Он је још један син слуге, повратак Аћимовог проклетства, али можда и једини спас. Ђорђе га одбацује, мучи

себе питањима о пореклу и своје незадовољство искаљује на Адаму. Схватајући размере Адамове љубави, Ђорђе отвара врата свог срца и одлучује да пружи шансу себи и породици и за собом остави гнев који је годинама грмео у њему. Аћимови синови ипак проналазе светлост у својим животима, док он тешко проналази излаз из тамнице коју је дуго градио. Адам је последњи трачак наде за остварење циља сваког од Катића, а то је трајање.

Сваки члан Катића мучио је своју муку, није имао оно што највише жели и борио се да што дуже опстане. Сазнање да је немогуће накалемити се на туђе дрво свима је нанело много бола. Укоренити се и трајати остао је само недостижан појам за јадне Катиће

Маријана Ваџић IV-1

Маријана Ваџић са професорком Нином Тошић

“О свему помало са учеником генерације.”

МАТИЈА СТАНКОВИЋ

Матија Станковић, ученик IV-3 одељења, техничар мехатронике, проглашен је за ученика генерације. Ненаметљив, културан, свестран, оличење је ученика који треба да буде на челу једне, иначе, изузетне генерације. На крају средњошколских дана осврће се на четири протекле године и сумира своје утиске и искуства.

Зашто си одлучио да упишеш Техничку школу?

У почетку нисам ни мислио да ћу да упишем Техничку школу, јер ме је у основној школи највише занимала хемија. Отишао сам код психолога да урадим тест професионалне оријентације, да проверим и сазнам шта је то за шта имам највише способности. Резултат теста је био неочекиван. Психолог је рекао да сам рођен за техничке науке, па ми је саветовао да упишем или Гимназију (приподно-математички смер) или Техничку школу. Пошто нисам имао довољно поена да упишем Гимназију или ИТ смер у Техничкој школи, уписао сам смер техничар мехатронике и уопште се не кајем.

Да ли си очекивао да ћеш постати најбољи ученик у својој генерацији?

Да будем искрен, нисам. У првој години сам се такмичио из Основа електротехнике 1, али за један поен нисам прошао на републичко такмичење. Из Основа електротехнике 2 се нисам ни такмичио, јер сам имао друге обавезе. У трећој години остварио сам најбољи успех, прво место на Републичком такмичењу из енергетске електронике, али без обзира на то, искрено, нисам очекивао титулу ђака генерације.

Постоји ли нека тајна твог успеха?

Не постоји никаква тајна. Једино је битно да радиш шта волиш, да издвојиш време за усавршавање својих знања и способности. Такође, веома битно је да имаш неку врсту „вентила“. Тај „вентил“ су вечерњи проводи, изласци, слободно време и хоби. Ако се само фокусираш на учење, и ако целокупно своје време посветиш учењу, нећеш моћи да функционишеш нормално. Битно је да учиши, да за учење одвојиш и планираш време, али не

и да се „убијеш од учења“.

Који тренуци су били пресудни у твојем школовању, те самим тим и довели до титуле ученика генерације?

Као што сам већ поменуо, прво место из енергетске електронике је имало велики значај за добијање титуле ученика генерације, али није било пресудно. Мислим да су и учешћа на осталим такмичењима допринела томе: Ардуино куп 2019 (треће место), Републичко такмичење из програмирања у другој години (шесто место), Републичко такмичење из програмирања у трећој години (девето место)... Наравно, било је доста такмичења из различитих области, али мислим да су ова пресудна. Такође, мислим да је рад у Истраживачкој станици „Крунисао“ ову титулу, јер сам полазник ове станице од почетка средње школе.

Који су најлепши утисци које ћеш понети из средњешколе?

Нећу да се задржавам на овом питању, буквално ћу само лепе тренутке понети из ове школе: друштво, такмичења, фер и коректни професори, екскурзија... Буквално нема шта нема, много лепих усмена понећу из своје школе.

Факултет је предпостављао следећи корак у твојем животу, закојиси се определио?

Определио сам се за Факултет техничких наука у Новом Саду, смер Е1 - Енергетика, електроника И телекомуникације. Наравно, после факултета бих волео да се усавршавам у иностранству И то на пољу роботике.

Теодора Стојанов III-1

МАТИЈИНА ТАКМИЧЕЊА

Републичка такмичења

1. Републичко такмичење електротехничких школа Србије 2018. године – прво место из предмета Енергетска електроника и електроника у енергетици
2. Републичко такмичење Галаксија куп 2019. године – треће место из предмета тестирање и дијагностика мехатронских система
3. Републичко такмичење из програмирања – шесто место 2017, девето место 2018. године

Пројекти, семинари и конференције у Истраживачкој станици Петница

1. 2016. као полазник семинара примењене физике и електронике радио на пројекту „Конструкција микроелектронског уређаја за мерење пулса“
2. 2017. као старији полазник семинара примењене физике и електронике сарађивао на пројекту „Поређење алгоритама за детекцију Ри R таласа у ЕКГ сигналу“
3. 2018. на семинару примењеног рачунарства учествовао у пројекту „Поређење стратегија за игру јамб“
4. 2018. учествовао на Петничкој конференцији „Корак у науку“
5. 2019. учествовао на мултидисциплинарном семинару „Експлораторијум“

Дебате

1. 2019. учествовао у јавној дебати у Скупштини града Пирота на страни владе, а на тему „Да ли треба заменити предмете интердисциплинарном наставом“

МАТУРАНТИ

МАТУРСКО ВЕЧЕ

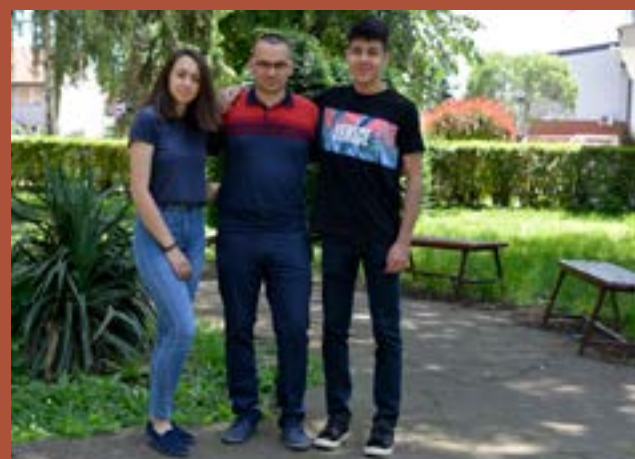
Александар Живковић и Лазар Димов IV-4 - најбољи практични радови у области машинства

НАЈБОЉИ У ГЕНЕРАЦИЈИ МАТУРАНТА

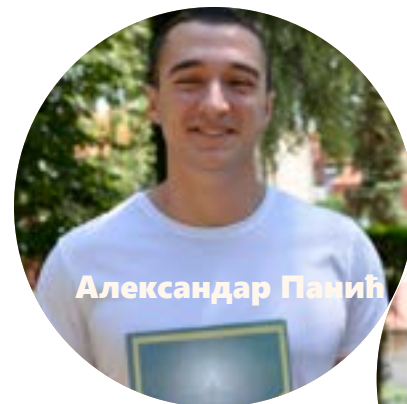

ПАРАДА "ПЛЕС СА ЕВРОПОМ"

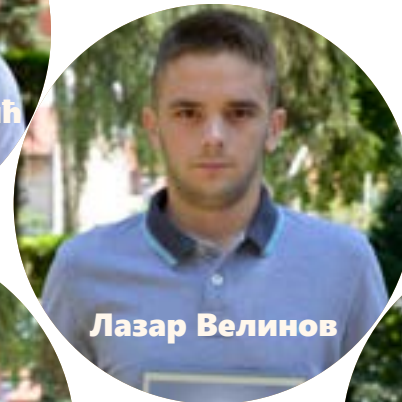

Милица Рангелов и Андрија Тошић са ментором Бојаном Ђирићем - најбољи практични радови у области електротехнике

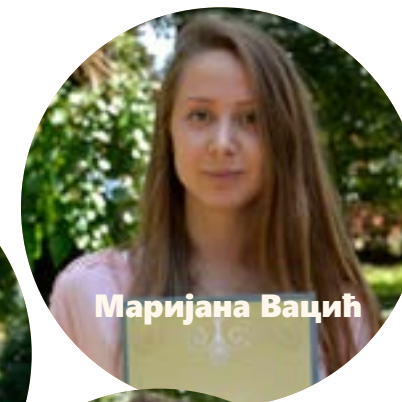
ВУКОВЦИ

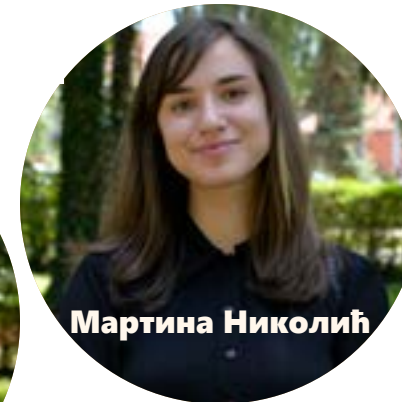
Александар Панић

Лазар Велинов

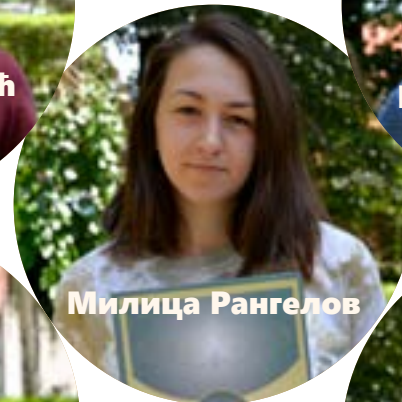
Маријана Ваџић

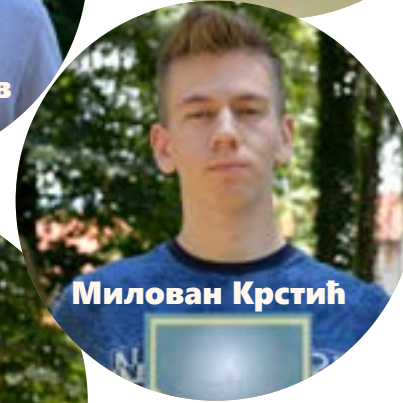
Мартина Николић

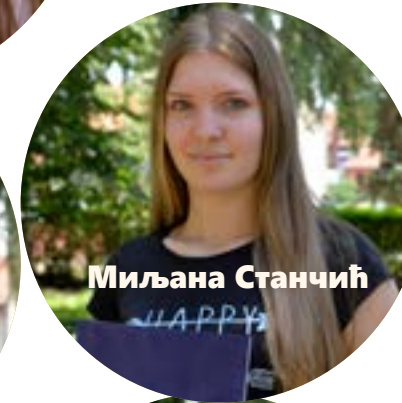
Матија Станковић

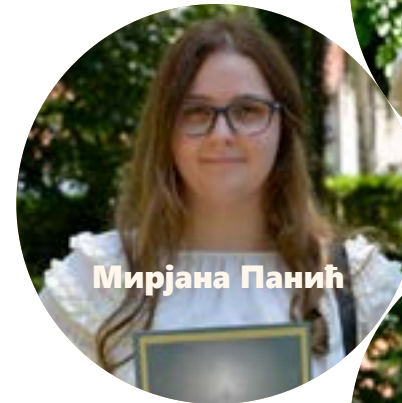
Милица Рангелов

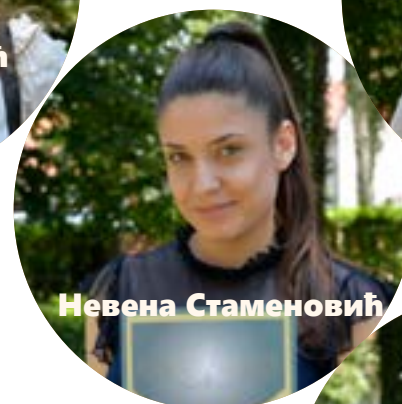
Милован Крстић

Миљана Станчић

Мирјана Панић

Невена Стаменовић

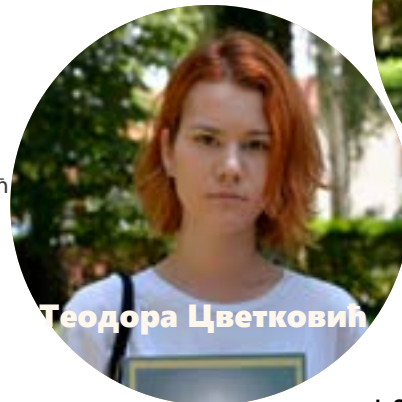
Павле Ђирић

Сандра Панчић

Вуковци у генерацији 2018/2019.

1. Маријана Ваџић
2. Лазар Велинов
3. Александар Панић
4. Мирјана Панић
5. Милица Рангелов
6. Павле Ђирић
7. Теодора Цветковић
8. Филип Мијић
9. Мартина Николић
10. Петар Панић
11. Матија Станковић
12. Матија Станојевић
13. Невена Стаменовић
14. Теодора Ђорђевић
15. Сандра Панчић
16. Миљана Станчић
17. Милован Крстић

Теодора Цветковић

Теодора Ђорђевић

Ко би рекао... Ево нас на крају, то је онај крај што га људи зову почетком. То је крај где је све битно и небитно, где је све исто, а опет некако другачије.

Ко би рекао... У праву су, нема лепшег периода него када си у школи. Сећам се тих првих дана када сам видео њихова лица... Прави клинци! Морам да признам: колико год имали мана или врлина, значе ми много. Све те шале, чарке, свака ситница је ту где сам се плашио да ће једног дана бити – у сећању. Ми смо сада одрасли, млади људи пуни наде, снаге и жеље да постигнемо нешто у свом животу.

А ја сам ту, посматрам их јер су тако посебни. Ту сам да их запамтим, да их закључам у мислима и откључам онда када ћу својој деци објаснити шта значи школа. Шта значи бити мангуп или шаљивџија, штребер или побегуља... Шта значи пријатељство...

Ко би рекао... Кад нам се погледи сусретну са првим борама, баш тада ћемо опет оживети све те успомене. Бићемо ми добро, како год да окренемо, биће све како треба да буде. А сад морамо да идемо, звони нам за час живота на који ниједан ученик неће закаснити.

Генерација 2018/2019, довиђења!

ТЕХНИЧКА ШКОЛА ПИРОТ

Репрезентација школе за школску 2018/2019.
Републички такмичари и њихови ментори

ПРЕДСТАВЉАМО

Лазар Димов
IV-4

Оно што је у мени пробудило жељу да упишем Техничку школу јесте то што сам се од малена интересовао за занате и техничке науке, како је нешто направљено и како функционише. Одувек сам желео да постанем механичар. Када сам уписао нашу школу и смер техничар за компјутерско управљање, нисам баш сасвим јасно и прецизно знао какав је то смер, шта ћу тачно учити, чиме ћу се тачно бавити. Испоставило се да сам одлично и паметно одабрао школу и смер. Пронашао сам себе. Изузетно лако учио сам стручне предмете, сви су ми били интересантни, а посебно бих издвојио практичну наставу. У првом разреду почео сам са озбиљним припремама за такмичења, веома често се дешавало да и после целог дана проведеног у школи останем на додатној настави још пар сати. Моја основна мотивација била је жеља за знањем, а када су стигли и први резултати и победа на Републичком такмичењу машинских школа, почео сам да се такмичим и са самим собом, да сазнам колико још могу да научим и савладам у областима из којих сам се такмичио: бравар, аутолимар. Тако сам и три пута узастопно у овим областима понео титулу најбољег међу ученицима машинских школа. Све је било лепо током те четири године у Техничкој школи: учење, такмичења, дружење, нова пријатељства, нова животна искуства. Свима који воле практичан рад, који воле да нешто направе и виде како њихов производ ради, препоручујем да упишу Техничку школу.

Милош Симић IV-5

“Човек је рођен да ради, трпи и да се бори.
Ко тако не чини мора пропасти!”

Никола Тесла

У животу треба да се бавимо оним што нас испуњава и чини срећним. Многи људи се посвете пословима које не воле због новца, несигурности, или разних притисака. Такав приступ их полако током година психички уништава и они се разочаравају у живот. Не могу тачно да одредим које ме научно подручје највише занима. Одувек ме је занимала сврха мог постојања. Вероватно сам се зато одмах везао за историју, филозофију, социологију.

Мислио сам да ћу, ако разумем прошлост и садашњост, лакше наћи смисао који ће ме водити у будућности. Када сам проширио видике, схватио сам да су природни закони старији од људских. Ово ме је нагнало да се посветим физици, хемији, математици и ту потражим сврху. У том трагању никако нисам могао да заобиђем књижевност. Књиге сам почео да читам да бих побољшао свој вокабулар. У основној школи нисам гајио превелико интересовање за књижевност, али у средњој сам полако све више и више читао. У књигама се упознајем са искуствима других људи из којих могу много тога да научим. Књиге ми омогућавају да одлутам далеко у неки нови свет и друго време. Поред апстрактних књижевних путовања обожавам и реална путовања било које врсте - од обиласка великих метропола, до малих вароши, од освајања планинских врхова, до истраживања пећина. Уживање ми пружа шетња поред обале реке или купање у рекама, језерима, морима. Једна од мојих великих страсти су такмичења. Обожавам тај осећај узбуђења током такмичења. Са сваког такмичења носим драге успомене и срећан сам кад се у мислима вратим тамо. Потрудићу се да на такмичењима на факултету постигнем још боље резултате. Монго пута нисам успео да урадим оно што сам хтео, али никад нисам одустао. Обавезе које нисам завршио једноставно ми не излазе из главе. Тада осећам неки немир у себи, имам огромну потребу да све поставим на своје место. Кад завршим оно што сам започео коначно осећам мир. Мој будући корак је уписивање Факултета организационих наука. Ја се лично водим девизом: ко ништа не планира, планира да пропадне. Мислим да сам добар у анализирању и планирању и да ми то помаже да постигнем одличне резултате. Светско тржиште се свакодневно мења и компаније које желе да буду успешне, морају стално да унапређују своје производе и услуге. Сматрам да бих својим знањима из разних области могао да допринесем унапређењу компаније. Волим изазове, стално усавршавање и напредовање, јер то чини посао занимљивијим.

Не знам одакле бих почео своју петничку авантуру. Пре него што покушам, поштовани средњошколче, да ти дочарам незаборавна искуства, прво бих желео да ти понешто кажем о Истраживачкој станици Петница. Основана је 1982. године на иницијативу гупе младих истраживача, наставника и студената незадовољних постојећом праксом у образовању и формирању младих научних кадрова. Моје прво петничко искуство је из 2016. године на Летњој научној школи за основце. Пре Летње научне школе нисам чуо за Петницу. Када сам стигао тамо, осетио сам сасвим нову и позитивну атмосферу, иако нисам познавао никог. Те две недеље сам слушао предавања из разних области науке (од антропологије до електронике).

Највише сам се интересовао за геологију и хемију, јер сам хемију највише волео у школи. У Петници сам стекао веома добре пријатеље са којима сам и дан данас у контакту. Када сам кренуо у Техничку школу, почела је да ме занима електротехника, па сам одлучио да се пријавим на семинар примењене физике и електронике. Две године сам био на том семинару, а онда сам одабрао семинар рачунарства, јер сам хтео да продубим знања из ове области. Могу да кажем да се нисам покајао што сам био на једном, па на другом семинару, јер знања и искуства која сам стекао тамо, не само да су ми помогла у школи, већ и у имплементацији разних пројеката из технике и науке. Једноставно, речи не могу да опишу то задовољство када одеш тамо, када се поздравиш са пријатељима које ниси видео неколико месеци, са којима се осећаш као да су ти браћа или сестре, једноставно непроцењиво. Тамо ћеш да радиш, да учиш, да се мучиш, нећеш спавати колико си навикао, али веруј ми, пријаће ти да после предавања одеш са друштвом да се одмориш и забавиш. Као што је један мој добар пријатељ рекао: „Петница је као магија, једном кад одеш тамо, тешко је да не пожелиш да се вратиш“. Надам се да сам ти бар мало дочарао шта је Петница. Веруј ми, нећеш погрешити ако се пријавиш. Шта значи бити Петничар? Видећеш и сам.

Матија Станковић IV-3

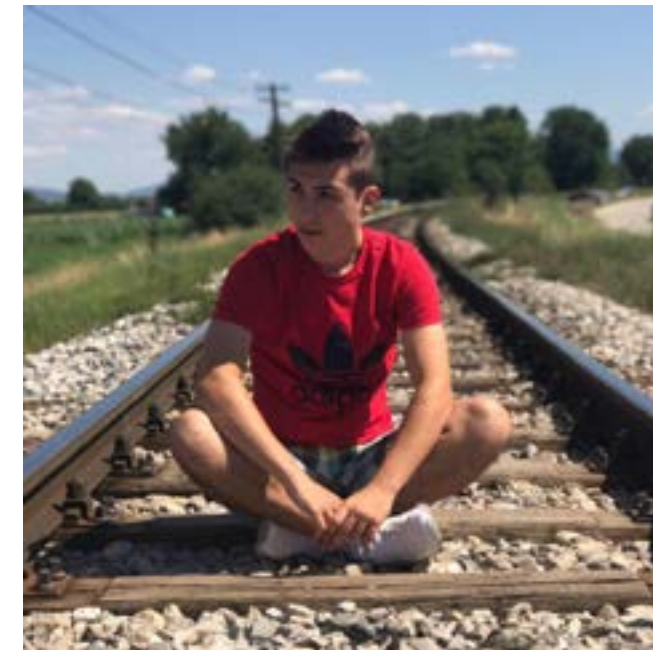

Од труда, залагања и упорности се можемо лако уморити и на тренутак помислити да обавезама и циљевима никад краја. Тада се морамо сетити да се осврнемо и погледамо своја постигнућа. Но, то не треба да нам повећа емо, него да допринесе томе да желимо да достигнемо нове циљеве и да запамтимо да никада не треба одустати. Зовем се Никола Благојевић. Завршио сам четврти разред Техничке школе, за сада сам електротехничар информационог технологија, и поносно могу да кажем да сам задовољан својим постигнућима. Објавио сам збирку песама. Играм у првом фолклорном ансамблу и у ансамблу ветерана Дома културе и иако играм мање од пет година, имам двадесетак кореографија у ногама. Глумио сам у неколико кратких филмова: Буђење, са којим смо Ана Јанаћковић, Мирјана Панић и ја учествовали на конкурс Европског дневника, Ана Ахматова, У рај, у рај у њезин загрљај и Залазак сунца, које смо у одељењу урадили за часове књижевности. Поред свега тога понекад насликам неку слику, или фотографишем неки предео, човека, све оно што ми прија оку.

Свестран сам, а то је свакако одлика људи који воле живот, свет, пријатеље, себе! Трудим се да ми сваки дан доносе нешто ново и да се не питам када остарим где ми је била младост. Ниједан једини дан ми не прође узалудно. Трема и нервоза ме понекад савладају, али то ме не спречава да журим ка новим циљевима и победама.

Никола Благојевић IV-1

Ја јесам ветар

Европска школа дебате

Троје матураната Техничке школе, Ирина Цветковић, Матија Станковић и Матија Станојевић, смера техничар мехатронике, похађало је ове школске године Европску школу дебате која је, пети пут заредом, одржана у организацији Информационог центра ЕУ у Србији и Дебатне академске мреже Отворена комуникација. Одабрани средњошколци и студенти из целе Србије имали су прилику да похађају радионице од октобра до децембра у три града – Новом Саду, Београду и Нишу, на којима су стекли вештине дебатовања, аргументације и унапредили свој јавни наступ.

Након успешно завршених радионица, опробали су се и на јавној дебати која је 17. априла 2019. одржана у Скупштини града Пирота, када су са колегама из Ниша и Јагодине суочили ставове о образовању. Једна екипа бранила је тезу да образовни програм треба да буде организован према појавама, феноменима, интердисциплинарним концептима, уместо класичног система по наставним предметима. Друга екипа је покушала да овај став оповргне. Због успешног наступа тима Техничке школе, шеф за информисање, комуникацију и медије Делегације ЕУ у Србији Пол-Анри Пресе уручио је нашим ученицима сертификате на финалној дебати која је 28. маја 2019. године одржана у Народној скупштини Републике Србије у Београду.

Регионални центар за таленте Ниш и Департман за социологију Филозофског факултета у Нишу реализовали су ове школске године програм Методологија увођења талентованих ученика у научно-истраживачки рад. Двадесетак ученика средњих школа, међу којима и троје из Техничке школе – Анђела Модић III-5, Владана Најденов III-5 и Марко Николић III-1, учествовало је у овом програму. Програм је подржало Министарство просвете Републике Србије, а имао је за циљ да се социологија као наука на занимљив начин приближи ученицима и да се они упознају са методологијом истраживања друштвених појава. Предавања су одржана на Филозофском факултету у Нишу, а предавачи су били професори овог факултета.

Александра Манић,
наставник социологије

Од Британаца до Јапанаца

Када боље размислимо, није ни било важно која ћемо места освојити на Републичком такмичењу из енглеског језика. Једини из Пиротског округа пласирали смо се на то такмичење, добили смо прилику да се такмичимо са ученицима из најбољих филолошких гимназија, представљали смо нашу школу. Ако тако гледамо на наше такмичење, онда су дванаесто и тринаесто место које смо освојили одличан резултат.

Дакле, у Београд смо стигли спремни да се такмичимо, прилично оптимистични и нимало обесхрабрани конкуренцијом. Још у Пироту смо се договорили са професорком Бојаном Стојановић, нашим ментором, да свакако вечерамо у ресторану са неком егзотичном храном.

Такмичили смо се у 14. београдској гимназији и дали смо све од себе у том тренутку. Док смо чекали резултате, прошетали смо градом. Имали смо невероватну срећу, с обзиом да смо све троје велики љубитељи кошарке, да будемо у главном граду када се игра вечити градски дерби у кошарци. Осетили смо атмосферу дербија. Међутим, нисмо успели да дођемо и до карата, па смо утакмицу морали да гледамо на малим екранима у хотелским собама.

Чудан је био осећај када смо видели ранг листу, нисмо међу награђенима, а немамо осећај пораза и неуспеха. Ипак смо успешно представили и себе и школу.

Најзанимљивији део те вечери у Београду била је вечера у јапанском ресторану. Такмичење је било завршено, резултати познати, тезније су спласнуле, могли смо да се препустимо непознатим јелима и укусима. Како нико од нас троје није

имамо никакава искуства са јапанском храном, ништа посебно није нам значајно мени. Апсолутно нисмо имали представу каква су то јела и шта треба одабрати. По препоруци конобара одабрали смо маки, једну врсту сушија. Иако је конобар понудио да нам донесе виљушке, ми смо ипак одлучили да, у духу ресторана, једемо штапићима. Требало нам је мало времена да се навикнемо, али то нам нимало није умањило ужитак. Не бисмо могли баш да опишемо укус. Не личи ни на шта што је наша храна. Пошто су главни састојци риба и пиринач, осећа се риба, али су нам потпуно непознати мириси и укуси додатних зачина, укус је јак, храна је пикантна. Храна је предивна.

Дивно је било и то што смо имали још скоро цео дан у Београду јер смо за повратак у Пирот морали да сачекамо екипу из наше школе која је тог дана била на Републичком такмичењу из мултимедије. Шетали смо још мало градом, обишли Храм Светог Саве, онолико колико смо могли да видимо због радова, обишли споменик Бориславу Пекићу, једном од најзначајнијих српских писаца.

Тако смо ми комбиновали у Београду: мало енглески, мало маки, мало слике и атмосфера велеграда, мало узбуђења и адреналина, а понајвише радости због нових искустава

Павле Ћирић IV-1 и Лазар Велинов IV-1,
републички такмичари из енглеског језика
ментор Бојана Стојановић

САВРЕМЕНИ СВЕТ, МЛАДИ И ВРЕДНОСТИ

Збуњени, изгубљени, несигурни, несвесни реалности која их окружује, у окрутном свету XXI века млади људи изгубе свест о правим животним вредностима. Да ли су за то криви они, или друштвени систем у коме живе?

Јасно је колико је технологија напредовала и да ће тек напредовати. Већ сада можемо видети мало дете како користи телефон већи од његове главе. Много деце већину дана проведе играјући неку игрицу. Напредна технологија, која им је доступна, гуши њихов унутрашњи живот, дружење са вршњацима и несташлуке без којих нема правог одрастања. Велико је питање какав ће бити систем вредности ове деце ако се нешто не предузме.

Погледајмо младог човека данашњице. После напорног школовања, он једва нађе посао, јер предност имају имућни везисти. Вредност новца расте, новац одређује положај у друштву, чак повећава и вредност човека. Чињеница је да су материјалне вредности неопходне човеку, јер како ће се другачије нахранити, платити рачуне и издржавати породицу. Не оспоравам чињеницу да је новац битан, али треба знати да материјално богатство уме да пробуди зло у човеку, похлепу и жељу за још већим богатством. Онда се с правом питамо: ако је новац толико у предности у данашњем свету, где су онда духовне вредности. Да ли је нестало оно најлепше учовеку? Где су нестале серенаде под прозором, као у време Лазе Костића? Где су се изгубили онај чврст женин став и борбеност једног мушкарца?

Данас се све олако схвата. Неки више ни не цене доброг, поштеног и искреног човека. Данас људима прија лаж, као да нико не воли истину. Више ни музика није онаква каква је била. Данас слушамо песме чији су текстови без емоција, а половину текста и не разумемо. Престали смо да ценимо оно што вреди. Јесмо ли ми млади уопште упознали оно што вреди? Престали смо да ценимо себе.

Умем да се занесем у друштву вршњака и да почнем да причам о важним животним вредностима, и како је систем вредности пао и убрзо добијем погледе неодобравања и упозорење да „престанем са тим глупостима“. Али има и оних који ме слушају, надовежу се, ипак има наде за нас и за овај свет. Није све тако црно, у ствари, постоје и они који умеју да цене и доброту, и племенитост, и искреност, и поштење. Потребни су нам, разумемо то, јадан је свет без њих.

Много је предрасуда, поделили смо се на овакве и онакве, збуњују нас добротинства малих, сиромашних, унесрећених људи. Духовне вредности и доброта у човеку могу да прегазе наше предрасуде, битно је да ценимо човека због његових особина, а не због стања на рачуну у банци. Можда, ако променимо размишљања и погледе на свет и живот, материјално богатство постане мање важно.

Можемо утицати на људе из наше непосредне близине, не можемо утицати на читав свет да се мења. Можда моја нада да ће млад човек савременог доба ценити праве вредности и није баш реална, али је сигурно да у свима нама постоји доброта, а њоме,

„НИСУ (МОЈЕ ПЕСМЕ) ЦРНА ШТАМПА НА БЕЛОМ ПАПИРУ, ОНЕ СУ МОЈА ОСЕЋАЊА И МОЈ БЕГ ОД ЉУДИ. КО БИ БИО ЗАДОВОЉАН СВЕТОМ САЧИЊЕНИМ ОД ИНТЕРЕСА? СТОГА, НИЈЕ КУКАВИЧЛУК ПОБЕЂИ. ПОНЕКАД СЕ ОСЕЋАМ КАО ВЕТАР КОЈИ ВОЛИ СВЕ, А НИКО ЊЕГА НЕ ВОЛИ. ТАДА СЕ СЕТИМ ДА ИМАМ НАДУ, ЈЕР КАДА ЧОВЕК НЕМА НАДУ, НИШТА ЈЕ.

ОВУ ЗБИРКУ ПОСВЕЋУЈЕМ ЉУДИМА КОЈИ ЗНАЈУ ДА ВОЛЕ.“

(Никола Благојевић, Предговор збирци песама Ја, ветар...)

ДВЕ ЋУДИ

Стани!
Размисли!
Проговори,
ил' заћути!

Волим.
Клонем
Пут прав, баш ме љути.
Не брине.
Не стрепи. Не говори
И не слуги

Црно небо
јаше ветрове.
Не уме
бринути.

Два света.
Два ума.
Два срца.

Две ћуди.

Жао ми
јер не уме
у двоје
гинути.

ВРЕДНО КАЈАЊА

Деси ли ти се да жудиш
да вратиш оно што је било,
старе ране да пробудиш,
Оно што те је изнутра убило?

Искуство су ти све те ране.
Хвали Бога што се тако збило.
Не жали ако нове ране срце ти ране,
и што се све поновило.

Никола Благојевић

ПЕТСТО ГОДИНА ОД СМРТИ ЛЕОНАРДА ДА ВИНЧИЈА, ГЕНИЈА КОЈИ ЈЕ ПОМЕРАО ГРАНИЦЕ

ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ ЈЕ СЛОБОДНО ПРИМАО ИСТИНУ ДО КОЈЕ ЈЕ ДОЛАЗИО И НИЈЕ ДОЗВОЉАВАО ДА НА ЊЕГА У ОНОМЕ ШТО ЈЕ ИЗУЧАВАО И ОТКРИВАО УТИЧЕ БИЛО КАКВА ИДЕОЛОГИЈА.

ЛЕОНАРДНО ДА ВИНЧИ КАО МОЈА

Једном када пробаш летети,
ходаћеш земљом са очима окренутим ка небу,
зато што си горе био

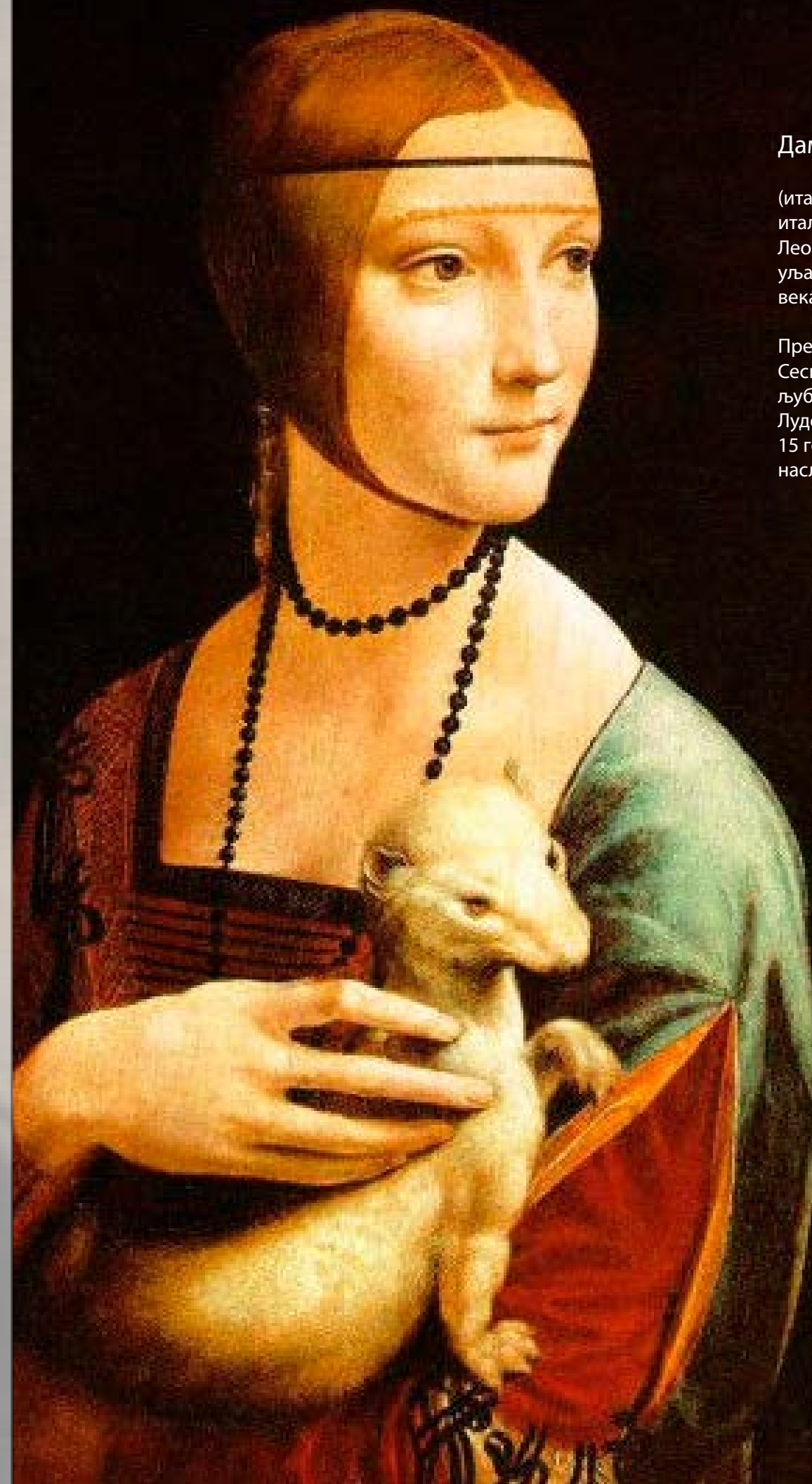
Његова најпознатија слика је „Мона Лиза“, која се и данас и даље проучава јер савремени човек још није открио све Да Винчијеве скривене поруке. Леонардно да Винчи је италијански универзални геније ренесансног доба. Он је био архитекта, проналазач, сликар, вајар, инжењер, допринео је развоју анатомије, астрономије, грађевинарства, човечанства уопште. Скице великог проналазача претече су многих данашњих машина и справа, аутомобила на пример, без којих не бисмо могли да замислимо свакодневни живот. По Леонардовим скицама може се приметити да је био очаран летењем, и првобитна његова замисао летења била је помоћу крила, касније је дошао на идеју ротације. Неке од његових скица које то показују су летећа спирала, летећа машина.

Летећа спирала је једна од најпознатијих скица Да Винчија, она је претеча данашњег хеликоптера. За управљање летећом спиралом била су потребна четири човека, што није било довољно да машина полети. Иако није било могуће летети, сама идеја савладавања гравитације помоћу ротације је мени фасцинантна. Таква идеја у том времену је вероватно свима изгледала смешно, али то је зато што људи нису могли да разумеју саму сврху тог размишљања и покушаја. Тај невиђени и необични, по мом мишљењу невероватни изум доказује да је Леонардно био далеко испред свог времена. Претпоставља се да је Да Винчи ту идеју добио по познатој играчки из тог времена која се звала ветрењача.

Проблем у његовој идеји је то што човек не може произвести довољно потребне енергије да би се машина уздигла у висине. Када не бих знао за хеликоптер, а погледам Леонардов дизајн, не бих на први поглед помислио да је у питању летелица. Људи су у то време вероватно мислили да је то бескорисно, јер уопште није могуће полетети са тим, али да сам у том времену био тамо, у мојим очима то би било нешто запањујуће што бих желео да надоградим. Волео бих да могу да причам са Леонардом о летећој спирали, и питао бих га шта мисли о њеној данашњој верзији. Моје мишљење је да идаље нисмо досегли суштину те скице и да је она више од обичне справе за летење, мислим да суштина лежи у једноставности, а да смо ми превише обузети модерном технологијом и због тога не можемо да видимо једноставне ствари. Сматрам да је хеликоптер величанствен изум. Да Винчи је био ограничен својим временом и зато није успео да направи перфектну верзију хеликоптера, али, наравно, то је остало нама да довршимо, то можемо сматрати његовом заоставштином.

Леонардно да Винчи је без сумње био човек далеко испред свог времена, како у уметности коју је стварао, тако и у изумима који су инспирисали многобројне модерне машине. Сматрам да би можда био и најбољи изумитељ икада да је живео неколико векова у будућности, али без обзира што није, заслужује поштовање. Он је једном и сам рекао да није успео да извуче максимум из својих дела: „Увредио сам Бога и људски род јер мој рад није досегао квалитет који је требао досећи“, али ту су нови изумитељи који су наставили његов рад, и надам се да ћу у будућности и ја имати шансу да наставим рад неког генија какав је био Леонардно да Винчи.

Лазар Манчић I-1,
четвртопласирани на
Републичким такмичењима
из физике и основа електротехнике

Дама са хермелином

(итал. *Dama con l'ermellino*) је слика италијанског ренесансног сликара Леонарда да Винчија. Сликана је уљаним бојама на дасци крајем 15. века.

Према историчарима, дама је Сесилија Галерани, која је била љубавница војводе од Милана, Лудовика Сфорце. Имала је свега 15 година када ју је Леонардо насликао.

Српска православна црква - вековни ослонац Срба („Нема јаке државе без јаке цркве“)

Поштовање и захвалност мом ментору, професору Шућури Малићевићу (1960-2019)

Зграда Патријаршије, дом српског патријарха, налази се на Косанчићевом венцу, саграђена је у периоду од 1933. до 1935. године на месту некадашње зграде Митрополије из 1863. године.

Било је момената када су Срби живели у слози, љубави, хармонији, без обзира на сиромаштво које су подносили, али још чешће су рањавали једни друге, цепали срца једни другима, укрштали секире и то већином у богатству и моћи. Ипак тада када је све било изгубљено, имали су наду, наду да могу преживети. Ту наду давала им је Српска православна црква.

Историја Српске православне цркве неминовно је повезана са династијом Немањића, а за годину осамостаљења узима се 1219. До те године српска земља, а самим тим и црква, налазе се између Истока и Запада, Византије и Папске земље. Обе стране желеле су да српску земљу потчине и вежу за себе, било на политичком, било на верском плану. Две године након крунисања Стефана Првовенчаног 1217. године, Никејски васељенски патријарх, Манојло I ће 1219. године рукоположити Саву Немањића за архиепископа Српских и поморских земаља. За средиште српске архиепископије одређен је манастир Жича, задужбина Стефана Првовенчаног. Крајем XIII века краљ Милутин ће средиште архиепископије преместити из манастира Жиче у Пећ, ново средиште патријаршије.

Манастир Жича је задужбина првог српског краља, Стефана Првовенчаног, и прво средиште самосталне српске архиепископије

Дуг је период прошао, чак осам векова, откако је архимандрит Сава посетио Никеју, средиште Никејског царства у Малој Азији и Србима омогућио да имају самосталну цркву, да сами бирају своје црквене поглаваре и да самостално граде цркве и манастире. У том распону од 800 година Срби су стално мењали правац свог животног пута, као једрењак услед буре кога таласи бацају час на једну час на другу страну, одводећи му у небеса посаду, која се храбро и сложено бори за живот. И баш кад се понада да је бура готова, да више неће патити и борити се за голи живот, посада тог једрењака мора се сукобити са новим бурама, које често буду немилосрдније и опасније од претходне.

Буре које услед најчешће бивају другачијег типа. Могу брод насукати на неко негостољубиво острво и посаду приморати да се прилагоди новом животу далеко од пучине, животу који ће на неко време одложити пут ка одредишту (мисли се на период ропства Срба, они су приморани да буду робови освајачу). Може то острво пак бити веома богато и благородно, а далеко од било каквог другог копна, па се посади може учинити оазом и неким видом награде (мисли се на Душаново царство, после његове смрти). Али, да ли је све то српском народу доносило благостње и срећу?

Пећка патријаршија је вековно седиште архиепископа и касније патријарха, стециште теолога, књижевника, уметника и најумнијих Срба минулих времена. У Пећкој патријаршији се чува богата уметничка и црквена баштина.

Даљиразвој српске црквеностављен је за време Стефана Уроша IV, Душана Силног, који је, припремајући се да српску краљевину издигне у ранг царства, архиепископију преобратио у патријаршију. За првог патријарха српског изабран је архиепископ Јоаникије.

Након смрти последњег Немањића, Стефана Уроша V Нејаког, наступа период када ће се Срби грчевито борити да сачувају своју дотадашњу независност, али, нажалост, у томе неће успети. Период који је уследио је период страха, туге, сиромаштва, глади, неслободе, одмазди и тлачења српског народа под Турцима. Укратко, то је време ропства.

У том периоду Српска православна црква ће бити та која ће Србима дати потпору да издрже све могуће притиске. За саму цркву доста је значајан Мехмед-паша Соколовић, који је 1557. године издејствовао обнову Српске православне цркве под именом Пећка патријаршија, а за патријарха је постављен његов блиски рођак Макарије Соколовић.

Симонида из Грачанице – оштећена фреска краљице Симониде, жене краља Милутина, најбоље илуструје судбину српског средњовековног културног наслеђа. Песник Милан Ракић овековечио је фреску и њено страдање у стиховима: Ископаше ти очи, лепа слико.

Током постојања Пећке патријаршије многи патријарси утицали су на народ и предводили га у разним бунама против турске власти, као и у сеобама, које би уследиле након промене ситуације на бојном пољу у корист Турака и њихове одмазде. Прва, или Велика сеоба Срба, и друга сеоба Срба представљају две највеће сеобе српског становништва са простора Турске. Прва, предвођена патријархом Арсенијем III Чарнојевићем, одиграла се 1690. године за време Бечког рата (1683-1699), а друга 1739. године после аустријско-турског рата (1737-1739) под вођством Арсенија IV Јовановића Шакабенте. Пећка патријаршија је укинута 1766. године и припојена Васељенској патријаршији у Цариграду, али Срби и даље нису губили наду у ослобођење.

До коначног ослобођења доћи ће тек 1878. године, након Берлинског конгреса, када и само црква стиче аутокефалност. Српска православна црква у периоду Кнежевине и Краљевине Србије имала је привилеговани друштвени положај и велики национални и културни значај. Православље је проглашено за државну религију, док је веронаука у школама постала обавезан предмет. Тада ће црква имати статус Београдске митрополије, а највишу духовну власт имаће Свети архијерејски сабор. Током Првог светског рата црква ће као и сама Србија претрпети огромне материјалне и људске губитке.

Од око 3000 свештеника, колико их је било пре рата, умрло их је и нестало 1056, што је више од једне трећине.

У Краљевини СХС православна црквасе унеколико наврата сукобила са државом. Највећи сукоб између Српске православне цркве и државе био је по питању потписивања конкордата, документа којим би се регулисао положај римокатолика у сада већ Краљевини Југославији. Влада је припремила конкордат у споразуму са Ватиканом без икаквог консултовања са Српском православном црквом. Конкордат је изгласан у Народној скупштини 23. јула 1937. године, а наредне ноћи је умро патријарх Варнава. Неколико дана пре изгласавања спорног споразума у Народној скупштини, планирана молитвена литија за оздрављење патријарха улицама Београда, подржана политичком опозицијом, прерасла је у масовне демонстрације, у историји познате као „Крвава литија“.

Милешевски Бели анђеол – фреска је део композиције „Мироноснице на Христовом гробу“, а на фресци је представљен архангел Гаврило раширених крила, обучен у бео хитон како седи на великом камену и усплахириеним женама прстом указује на Христов гроб, заправо у том тренутку већ место његовог васкрснућа. Бели анђеол је гласник свечене истине о Христовом васкрсењу, и самим тим у српском народу се ова фреска укоренила као синоним за наду, спасење и чуда.

Свети Сава (око 1175—14. јануар 1236) био је српски принц, монах, игуман манастира Студенице, књижевник, дипломата и први архиепископ аутокефалне Српске православне цркве. Рођен је као Растко Немањић, најмлађи син великог жупана Стефана Немање, и брат Вукана и Стефана Првовенчаног.

У току Другог светског рата Српска православна црква ће понајвише страдати на територији прокламоване Независне Државе Хрватске (НДХ). Након Другог светског рата комунистички режим је био одбојан према религији, а под утицајем режима у српској православној цркви долази и до раскола. Октобра 1958. године успостављена је Охридска архиепископија, која се десет година касније прогласила за аутокефалну Македонску православну цркву.

Тек негде око 1982. године Српска православна црква се поновно јавља на јавној сцени, али сад ће главни чинилац дејства цркве бити положај Срба на Косову и

потреба да се заштити духовно биће Срба на том простору.

Данас је Српска православна црква у рангу патријаршије и има епархије и парохије у свим републикама бивше Југославије као и у другим земљама у Европи, Северној Америци, Аустралији и свугде по свету где живе њени верници. Њен духовни вођа је Његова светост архиепископ пећки митрополит београдско-карловачки и патријарх српски господин Иринеј.

Мирослав Гогов II-5 трећепласирани на Државном првенству из историје

Пут до Грчке као пут око света

Свима нама је добро познат онај осећај који имамо вече пре екскурзије. Узбуђење и нестрпљивост нам не дозвољавају да заспимо, па целу ноћ проведемо у ишчекујући јутро. Сећам се наше екскурзије, пут до Грчке чинио се као пут око света. Тог хладног септембарског јутра, чекајући аутобусе испред школе, у очима сваког од нас могли су се препознати ишчекивање и жеља за авантуром. Иако је напољу било хладно, наша срца су горела од узбуђења. Пут до Грчке прошао је глатко, у аутобусу је владала позитивна атмосфера, музика, прича и смех чули су се током целог пута.

Први пут сам била у Паралији и тај град оставио је на мене утисак. Црква у центру, плажа и шеталиште одушевили су ме својом лепотом, педантношћу са којом су уређени и чистоћом. Тако пуно кафића, продавница и ресторана, а све је лепо распоређено у једно огромно шеталиште. За мене је рај на земљи била продавница сладоледа у којој сам себи креираш свој омиљени слаткиш. Хотел у којем смо одсели је близу центра, што је такође била велика предност јер смо могли да излазимо и да шетамо кад год смо хтели.

Највише ми се допао одлазак на Метеоре. Никад у животу нисам видела лепше грађевине. Оно што их чини јединственим је то што се манастири налазе на стенама, на невероватно великој висини. Пут до манастира води преко веома стрмих степеница и малих, тајанствених тунела, па све до улаза где се девојкама дају сукње које морају да обуку да би ушле у манастир. Манастир који смо посетили огроман је и незабораван. На свим странама су велики видиковци и терасе са којих могу да се фотографишу очаравајући пејзажи. На толикој висини и међу таквом лепотом преовладавају осећаји узвишености и сигурности.

На мене је, такође, јак утисак оставила посета Српском војничком гробљу у Солуну. Невероватан је осећај када схватите, међу гробовима, да сте део народа који има историју јунаштва и борбе за опстанак. Слушајући чувара гробља,

који ту ради дуго година, имала сам осећај као да проживљавам све оно што је проживео српски народ на Солунском фронту. Гробље је толико велико да ми се чинило готово немогуће избројати колико ту има гробова. То ме је навело на размишљање колико је српских живота морало да буде угашено да бисмо ми данас живели слободно. Унутрашњост капеле је огромна и испуњена именима, како српских, тако и страних војника, који су се заједно борили на овим просторима пре много година. Имали смо част и прилику да посетимо важно место успомена и историје нашег народа.

Највише ми се допало то што смо дружећи се и забављајући научили нешто ново, и видели места која ће нам заувек остати урезана у сећању. Успомене немају цену, а средњошколска екскурзија је доживљај који се догађа једном у животу.

Драгана Ташковић III-5

Приредили:

Новинарска секција Техничке школе

Професори: Нина Тошић и Бранислава Петровић

Графичко обликовање и припрема за публикување:

Миодраг Божић, Миодраг Мијалковић,

Бобан Благојевић и Бојан Ћирић